

ה"ט 5236/10/22 - פלוני נגד אלמוני

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

14 אוקטובר 2022

ה"ט 5236-10-22 פלוני נ' אלמוני
לפני השופט שלמה אלבז, שופט עמית

המבקש	פלוני
נגד	
המשיב	אלמוני
	ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל שפרבר

פסק דין

המשיב הגיש כנגד גיסו בקשה לצו הגנה לפי סעיף 3 לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991. בית המשפט התבקש למנוע בעד המשיב להטריד את המבקש ואת כל ילדיו, לדבר איתם ולהימצא במרחק 20 מ' מהם.

לאחר שמיעת ראיות וטענות הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה.

1. המבקש ... הציג את בקשתו כבקשה שנועדה להגנה על ילד קטן בן 10, (שיכונה להלן "אליהו") שמו, מפני דודו אשר תואר בעדות המבקש כ"פרא אדם". המבקש טען שבעת היותם בבית הכנסת, המשיב דחף והיכה באלימות את אליהו, והבהיל אותו. לדבריו המשיב בא מאחורי הילד ולחץ על היד שלו, עד שהכיפה נפלה מראשו והוא עלול היה לפול לארץ, לולא בלמה אותו בימת בית הכנסת. בגין האירוע הגיש המבקש למשטרת ישראל תלונה כנגד המשיב.

2. טענה נוספת שהעלה המבקש היא שהמשיב אמר שיבוא לבית המבקש ולסביבת מגורי המבקש וקיימת אפשרות שהמשיב עלול לדחוף ולהכות את ילדיו. אציין שבעניין זה לא נחקר המשיב כלל.

3. מתצהיר המבקש ומהעדויות שהובאו לפני עולה שהמבקש לקח את בנו, אליהו, שהוא, כאמור, ילד בן 10 שנים, לבית הכנסת בו נוהגים המשיב ואביו להתפלל. אביו של המשיב הוא סבו של אליהו. המבקש הנחה את בנו לעלות לבימת בית הכנסת בשעת התפילה, אך זאת לא לשם קיום מצווה דתית, הילד עדיין אינו בר מצווה. מטרת העלייה לבימה הייתה לאפשר לאליהו לחלק למתפללי בית הכנסת העתקים של "כתב סירוב" מבית דין בניו יורק כנגד סבו של אליהו. בכתב הסירוב נכתב שהסב מסרב להשתתף בהליך שהגישה אמו של אליהו ועל פיו מצווה כל אדם לעודד את הסב לבוא לבית הדין ולהשתתף בהליך זה.

4. אין חולק שבית הכנסת בו מדובר אינו נמצא בשכונת מגוריו של המבקש והמבקש אישר כי לא התפלל בו במהלך 12 השנים האחרונות.

5. המבקש העיד שבעת האירוע עמד אליהו על בימת בית הכנסת, ליד ערימת כתבי סירוב. באותה עת היו בבית הכנסת מתפללים רבים. כוונת המבקש הייתה שכל מתפלל ייקח העתק. המבקש הסביר שאליהו עמד על הבימה "כי הוא חשש שמישהו מבית הכנסת ייקח את כל הערימה" ואז ארע האירוע שהצדיק לטענתו מתן צו ההגנה.
6. בשלב זה בדיון הסברתי למבקש שההליך לפי החוק למניעת אלימות במשפחה לא נועד להעניש על מעשה שנעשה אלא למנוע סיכונים בעתיד. בנסיבות אלה ונוכח העובדה שגם לפי גרסת המבקש לא הגיע לסביבת מגוריו של המבקש או לבית הכנסת בו הוא מתפלל ולא הייתה כל סיבה לחשוש שהוא יזום פגיעה בילדים של אחותו, הצעתי שהמשיב יתחייב לא לבוא לביתו של המבקש ולא לפגוע בילדיו (ייתכן להתחייבות תוקף משפטי) והתיק ייסגר.
7. המבקש דחה את ההצעה האמורה ומדבריו עלה שאין זו הפעם הראשונה בה הוא מחלק את כתבי הסירוב. לדבריו בשנה שעברה, בעת שניסה לחלק כתבי סירוב בשכונת מגוריו של חמיו התרחש עימות בינו לבין המשיב והוא פוחד להגיע לשם כדי להפיץ את כתבי הסירוב.
8. מדברים אלה עולה שהמבקש מעוניין להמשיך ולהפיץ עותקים מכתבי הסירוב בסביבת מגוריו ובמקומות פעילותו של אביו של המשיב, כדי שכתבי סירוב אלה, אשר הוצאו על ידי בית דין בניו יורק, לפני כ-8 שנים, ימלאו סוף סוף את יעודם.
9. בעדותו לא חזר המבקש על הטענה שהמשיב היכה את אליהו וטענתו הייתה שהמשיב רצה לקחת את כתבי הסירוב שהיו על הדוכן, אליהו הניח את ידו על הדפים והמשיב דחף אותו. מדברים שאמר בפתח הדיון עולה שאין המדובר בהכאה אלא שבנסותו לקחת את כתבי הסירוב שהיו מונחים על הדוכן, דחף המשיב את הקטין. המשיב הכחיש כל מגע פיזי בינו לבין אליהו.
10. העד א.א., אשר המשיב זימן לעדות, טען שהמשיב עמד לצדו של אליהו וניסה לקחת את הדפים בתנועה סיבובית. לדבריו המשיב לא נגע בילד ובסופו של דבר לא לקח את הדפים. העד גם לא ראה שהכיפה נפלה מראשו של אליהו. יתכן שהמרחק בין המקום בו עמד העד לבין הבימה היה רב מכדי שיוכל לראות מה בדיוק מתרחש על הבימה עצמה אך לו היה המשיב מכה את אליהו, מן הסתם ניתן היה לראות זאת. אזכיר שהמבקש לא חזר בעדותו על הטענה שהמשיב היכה את הילד והוא אף לא חקר את א.א. בעניין זה. א.א. הוסיף "ראיתי את הכל והבן שלך לא נדחף ולא קיבל מכה ולא כלום (המשיב) לא נגע בו".
11. המשיב זימן לעדות אף את ב.ב. חבר וועד בית הכנסת. עד זה העיד שבעת המקרה המתפללים הביעו חוסר שביעות רצון של המבקש בשעת התפילה. לדבריו בעת שהיה מרוכז בתפילה הוא שמע רעשים וצעקות וראה התגודדות. כיוון שבבית הכנסת מתנגדים להתגודדות ולדיבורים בזמן התפילה והתעורר ויכוח סביב חלוקת הדפים. ב.ב. ביקש מהמבקש לצאת מבית הכנסת, אך זה לא שעה לבקשתו. המבקש נמנע מלחקור את ב.ב.

אשר עדותו הזהירה והמדוקדקת עשתה עלי רושם מהימן ביותר.

12. בעדותו טען המשיב שאין לו שום עסק עם המבקש. לדבריו לא נגע כלל בילדים, שהם בני אחותו. לדבריו המבקש נוהג לבוא לבית הכנסת בו הוא מתפלל, לדירה שלו ולשכונת מגוריו ומטריד אותו. המשיב אישר כי ניסה לקחת את הדפים מהבימה וטען שלאחר מכן התפתחה מריבה בין המבקש לבין מתפללי בית הכנסת ובאותה עת כבר לא היה בבית הכנסת.

13. המשיב הציג סרט וידאו בו נראים מתפללי בית הכנסת מתווכחים עם המבקש. בסרט זה ניתן להבחין שכיפתו של אליהו לא הייתה מהודקת לשערו בסיכה. עוד צולם המבקש כשהוא דוחף את אליהו. כאשר הורתי לרשום דברים אלה בפרוטוקול העיר המבקש "לי מותר לדחוף את הבן שלי".

14. ב"כ המשיב טען שעל פי פסיקת בית המשפט העליון אין לעשות שימוש בכתבי סירוב ושחלוקתם היא בגדר הוצאת לשון הרע. לא הייתי מרחיב בעניין זה לו סברתי שבכך תסתיים הפרשה. התרשמותי היא שכל עוד לא יסכים הסב להגיע לדיון בבית הדין בניו יורק או כל עוד לא יחדל המבקש מניסיונותיו ללחוץ עליו לעשות כן, צפויות תקריות כאלה בעתיד.

15. פסק הדין בבג"צ 326-95 יוסף כץ נ' בית הדין הרבני האזורי בירושלים, פ"ד נ(4) 590, התמקד בעיקר בשאלת סמכותו של בית דין ממלכתי במדינת ישראל להוציא כתבי סירוב. באותו פסק דין הובהר שכתב הסירוב משחרר את התובע מהאיסור לפנות לערכאה לא דתית ותכליתו הנוספת היא לכפות על הנתבע שיסכים להתדיין לפני בית הדין. עצם הקלון הכרוך בכתב הסירוב (המדביק עליו תווית של סרבן לדין תורה, או שמטיל עליו נידוי וחרם שעלולים לפגוע בו גם מבחינה חברתית ואולי גם מבחינה כלכלית) עשוי להניע את הנתבע שיחזור בו מסירובו. ועוד נאמר בפסק הדין שהמשפט רואה בחומרה מקרה בו גוף ציבורי עושה שימוש בכוח השררה כדי לאלץ אזרח לעשות מעשה שאין הוא חייב לעשותו. עיקרון העל הוא שכל אדם זכאי לפי דין להביא סכסוך שיש לו עם אחר להכרעה לפני בית משפט ואין אדם חייב להתדיין בסכסוך שיש לו עם אחר לפני בורר בניגוד לרצונו.

16. מהנחיה מס' 4.1111 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה בעניין כתבי סירוב עולה, בין היתר, שהוצאת כתב סירוב נגד בעל דין שהגיש תביעה אזרחית או פרסום כתב סירוב כזה, במגמה לבטל את תביעתו, וכן הוצאת כתב סירוב נגד אדם במטרה לחייבו להתדיין בפני בית דין דתי, עולה לכאורה לכדי עבירה פלילית של שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

17. אף אם לא אקבל פרשנות זו הרי שבשלב זה, לאחר שחלפו 8 שנים מאז הוצאת כתב הסירוב, במהלכם עמד חמיו של המבקש במריו ולא הסכים לשיפוט בית הדין בניו יורק, למרות פעילות חוזרת וטורדנית מצד המבקש לפרסם את דבר קיום כתב הסירוב, הייתה רשאית רעיית המבקש לפנות לערכאה אזרחית בתובענה כנגד אביה ונראה שלא עשתה זאת. במצב דברים זה נותרה תכליתו השנייה של כתב הסירוב והיא לפגוע בשמו הטוב של אביו של המשיב ולהדביק עליו תווית של סרבן לדין תורה.

18. הוכח אם כן שהמבקש נוהג להטריד את חמיו ואת בני משפחתו בניסיונות חוזרים להפעיל עליו לחץ. המשיב לא יזם מגע עם המבקש או עם ילדיו ולא צפוי ממנו סיכון אמיתי.
19. בטענה של הגנה כביכול על תינוקות של בית רבן עותר המבקש להשיג מבית המשפט צו אשר יאפשר לו להמשיך ולהטריד את אביו של המשיב, הטרדה הפוגעת גם בשמו של המשיב.
20. המבקש, המעלה את טובת הילד על דל שפתיו ואשר הפר את חובתו להרחיק את בנו ממקור הסכנה, סיכן את בטיחותו של אליהו וקרבתו אותו למקום בו יזם במתכוון פרובוקציה והיה ברור לו שצפויה להתרחש שם התלקחות. חומרה נוספת יש לעובדה שהפעילות שהילד משה מרדכי גויס לביצועה הופנתה כנגד סבו של אליהו.
21. המבקש הביע תרעומת על כך שהורתי להוציא מאולם הדיונים את הילדים הקטינים שהביא עמו. במיוחד בא בטענות על כך שלא אפשרתי לו להעיד את אליהו כנגד דודו ולהשתתף בהליך שכל מטרתו פגיעה בסבו. אחזור ואזכיר גם שהמבקש סבור שהוא רשאי לפגוע פיזית בילדיו. אף זו ראייה שלא מדובר כאן בבקשה להגנה על חסרי ישע.
22. בתיק זה נהפכו היוצרות. המבקש פעל בחוסר תום לב בהגישו בקשה לצו הגנה כנגד המשיב, אשר שמה הטוב של משפחתו נפגע מפעילות חוזרת מצד המבקש, ויתכן שהיה זכאי להגיש כנגד המבקש בקשה לפי סעיף 2(ב)(4) לחוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001.
23. אין להעניק צו הגנה למי שפועל בחוסר תום לב ועושה שימוש לרעה בהליכי בית משפט. צו הגנה לא נועד להעניק לאדם תעודת ביטוח מפני סיכונים לא הכרחיים שברצונו לקחת על עצמו, במיוחד כאשר המדובר בסיכונים אשר נוצרו על רקע של מוטיבציות שליליות.
24. לא הוכח שהמשיב פגע בדרך כל שהיא בקטין ובכל מקרה אף לו נפגשו ידיהם של המשיב ושל הקטין, כאשר המשיב ניסה למשוך את הדפים מעל הדוכן והקטין ניסה למנוע זאת בעדו, הרי שהמדובר באירוע מקרי ומינורי שהורתו בפרובוקציה מצד המבקש, אביו של הקטין ואינו מצדיק מתן צו הגנה.
25. שוכנעתי שאין למשיב כל עניין או כוונה לפגוע בילדיה של אחותו, הוא אינו בא לביתם ואינו רודף אחריהם ואין כל מקום להטיל עליו צו הגנה.
26. התוצאה שההחלטה שניתנה במעמד צד אחד ביום 3.10.22 מבוטלת.
27. המשיב נאלץ להתגונן בבקשה זו ומימן ייצוג משפטי. לפיכך אני מחייב את המבקש לשלם למשיב סך 4,000 ₪. סכום שלא ישולם בתוך 14 ימים יהא צמוד למדד המחירים לצרכן, לפי בסיס המדד הידוע היום.

28. התיק יסגר.

ניתן היום, י"ט תשרי תשפ"ג, 14 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.

בנוסח פסק דין זה שונו שמות המעורבים והוסרו פרטים מזהים וניתן לפרסמו בצורתו זו.